

ÅKE DAHLBERG

Svar till Bernhardsson

I min artikel i *Ekonomisk Debatt* (Dahlberg [1995]) nämnde jag inte Göte Bernhardssons namn vid något tillfälle. Artikeln är av principiell karaktär vilket även gäller avslutningen, som Bernhardsson uppfattar som ett mer eller mindre personligt angrepp på honom själv. Vad avslutningen handlar om är egentligen en av de viktigare slutsatserna i Verksledningskommitténs arbete och den därefter följande propositionen om ledningen av den statliga förvaltningen, nämligen att de nya styrformerna inom den statliga sek-

torn ställer ökade krav på utnämningar och omplaceringar av statliga verksamheter.

En huvudinvändning mot Riksdagens revisorers rapport är enligt Bernhardsson att den till vissa delar handlar om självkritik, bl a beträffande målen för den ekonomiska politiken och arbetslivsutvecklingen. Läser man revisorernas rapport framgår det emellertid att någon kritik inte riktas mot den ekonomiska politiken. Däremot refereras utvecklingen av den ekonomiska politikens inriktning, bl a den betydande omlagningen av den ekonomiska politiken i början av 1990-talet mot inflationsbekämpning. Denna omläggning har självfallet påverkat förutsättningarna för arbetsmarknadspolitiken och bör beaktas i en analys av ett sådant selektivt politikområde.

Beträffande arbetslivsutvecklingen anser Bernhardsson att revisorerna skulle vara förhindrade att komma med syn-

ÅKE DAHLBERG är fil dr i nationalekonomi och kanslichef hos Riksdagens revisorer. Tidigare har han varit departementsråd i Arbetsmarknadsdepartementet och byråchef vid AMS.

punkter därför att åtgärden kom till som ett resultat av förhandlingar mellan riksdagspartierna och hade starkt parlamentariskt stöd. Riksdagens revisorer har emellertid som självständig myndighet till uppgift att granska genomslaget och effekterna av beslut som riksdagen fattar. Även om ett beslut har mycket starkt parlamentariskt stöd kan det efterhand visa sig att effekterna inte blev de eftersträfvade. Det är revisionens grundläggande uppgift att granska i efterhand vad som hänt och dra lärdomar från dessa granskningar. Till en del handlar väl all revision, uppföljning och utvärdering om självkritik, av ett slag som är speciellt nödvändig i ett läge när den offentliga sektorn står inför betydande omprövningar.

En väsentlig del av revisorernas kritik mot arbetsmarknadspolitiken är inte riktad mot AMS. Göte Bernhardsson tar ändå åt sig av denna kritik, bl a när det gäller utförsäkringsgarantin.

När det gäller utvärderingar av arbetsmarknadspolitiken håller jag med Bernhardsson om att det blivit bättre under senare år, främst beträffande forskningssidan. Men arbetsmarknadspolitiken är ju resursmässigt ett mycket omfattande om-

råde som under de senaste åren hanterat medel i storleksordningen 80–100 miljarder kronor per år. I relation till politikområdets storlek kan inte forskningen anses särskilt omfattande. Dessutom finns ett betydande behov av utredningar som AMS själv skulle kunna genomföra tex om rundgångsproblematiken. Ett annat problem är implementeringen av forskningen, som bl a Lars Calmfors har pekat på.

Jag vill slutligen ta fasta på Bernhardssons ord om vikten av att forskare och administratörer möts i en öppen och kritisk diskussion. Det kommer säkerligen att behövas inför de stora påfrestningar som kan väntas för arbetsmarknadspolitiken under de närmaste åren, särskilt om arbetslösheten tenderar att fastna på en hög nivå även i Sverige.

Referenser

- Bernhardsson, G, [1995], "Arbetsmarknadspolitik – granska mera". Replik till Dahlberg", *Ekonomisk Debatt*, årg 23, nr 4, s 352–354.
- Dahlberg, Å, [1995], "Arbetsmarknadspolitik – granska mera", *Ekonomisk Debatt*, årg 23, nr 1, s 66–70.